

Sygn. akt I C 1889/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Eliza Skotnicka

Protokolant: Małgorzata Schick

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w L.

przeciwko R. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IC 1889/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z siedzibą L. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. B. kwoty 225,36 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 200,- zł od dnia 26 września 2012 r. i od kwoty 25,36 zł od dnia 17 września 2013r. oraz zasądzenie kosztów procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...)S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu not obciążeniowych dotyczących niezwróconego sprzętu będącego własnością cedenta.

Pozwany R. B. nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 września 2012 r. (...)w (...) zawarła z firmą (...)S.A. z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności oraz sporządziła częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012 r. wskazując jako dłużnika pozwanego R. B. z tytułu noty obciążeniowej – odszkodowanie za niezwrócony sprzęt: terminal cyfrowy SD – na kwotę 200,- zł z dnia 10 września 2012 r., płatnej dnia 25 września 2012r. Sporządzone zostało także zawiadomienie o przelewie wierzytelności.

Dowód:

- umowa o przelew wierzytelności k.16 – odwrot;
- zawiadomienie o przelewie k. 12 – odwrot;
- częściowy wykaz wierzytelności k. 13;
- nota obciążeniowa nr (...) k. 14.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawa zgłoszonego żądania budziła uzasadnione wątpliwości, wobec tego powództwo podlegało oddaleniu w całości, przy czym z uwagi na niestawiennictwo pozwanego i niezłożenie przez niego wyjaśnień, Sąd zgodnie z art. 339 i 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Strona powodowa wnosząc o zapłatę należności na podstawie cesji wierzytelności powinna już w pozwie zawnieoskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Tymczasem z przeprowadzonych dowodów wynika tylko, że strona powodowa nabyła bliżej nieokreślone wierzytelności od (...)S.A., a zawiadomienie pozwanego o przelewie wierzytelności wprawdzie zostało sporządzone, lecz strona powodowa nie dołączyła potwierdzenia odbioru zawiadomienia przez pozwanego ani dowodu nadania tego pisma, a zatem uznać należy, że pozwany takiego zawiadomienia nie otrzymał.

Zważywszy, że pozwany nie wdał się w spór, Sąd mając wątpliwości co do zgłoszonych w pozwie roszczeń, wezwał stronę powodową do przedłożenia najpóźniej na kolejnej rozprawie wszelkich dokumentów potwierdzających istnienie i wymagalność zgłoszonych roszczeń, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku postępowania. Strona powodowa w odpowiedzi na wezwanie złożyła pismo procesowe, w którym wyjaśniła, że umowa abonamentowa pomiędzy pozwanym a cedentem została zawarta w dniu 16 lutego 2004r., a na dochodzona kwotę składają się należność główna wynikająca z noty obciążeniowej oraz odsetki ustawowe naliczone od dnia 26 września 2012r. do 16 września 2013r. Strona powodowa mimo wezwania nie złożyła żadnych dokumentów, z których wynikałaby podstawa obciążenia pozwanej odszkodowaniem za niezwrócenie sprzętu, określających zasady i wysokość jego ustalania, przesłanki obciążenia abonenta tym odszkodowaniem.

Strona powodowa powinna dołączyć do umowy sprzedaży wierzytelności dokument, z którego wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku pozwanego R. B., została przez nią nabyta. Tymczasem strona powodowa przedłożyła jedynie umowę zbiorczą sprzedaży wierzytelności, której zgodność z oryginałem potwierdził pełnomocnik strony powodowej stosownie do art. 129§2 k.p.c. oraz dokument zatytułowany częściowy wykaz wierzytelności, na którym nie złożono żadnych podpisów, a więc nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., zatem nie może stanowić dowodu z dokumentu w niniejszym postępowaniu. Dane zaś zawarte w tym piśmie wywołują szereg wątpliwości co do istnienia wierzytelności dochodzonych niniejszym pozwem. Zastrzeżenia budzi także sposób naliczania odsetek ustawowych przez stronę powodową, gdyż naruszony został przewidziany w art. 482§1 k.c. zakaz anatocyzmu. Powód bowiem skapitalizował odsetki na dzień wniesienia pozwu, a następnie ponownie domagał się zasądzenia odsetek od należności głównej od dnia jej wymagalności, zaś od naliczonych odsetek od dnia wniesienia pozwu.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z roszczeniami wynikającymi z umowy zawartej pomiędzy profesjonalnym przedsiębiorcą a konsumentem. Obowiązkiem Sądu jest więc skontrolowanie, czy umowa łącząca pozwanego z cedentem nie zawierała niedozwolonych postanowień umownych, w szczególności, czy pozwany jako konsument wyraził zgodę na cesję praw z tej umowy. Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności, a w szczególności okoliczności że wierzytelność ta przysługuje stronie powodowej. Tymczasem strona powodowa przedłożyła jedynie dokument prywatny – umowę sprzedaży bliżej nieoznaczonych wierzytelności. Dokument ten nie może stanowić podstawy do ustalenia, że powódce przysługuje względem pozwanego dochodzona należność. Gdyby nawet przyjąć, że częściowy wykaz wierzytelności nieposiadający waloru dokumentu prywatnego, jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym i powódka nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelność względem pozwanego to i tak, mimo wezwania strona powodowa nie przedłożyła dokumentów, pozwalających ustalić czy umowa cesji była w świetle art. 385³ pkt 5 k.c. skuteczna. Z umowy o abonament, a raczej dołączonej do akt części tej umowy i niektórych załączników, okoliczność ta nie wynika. Rzeczą strony powodowej było bowiem wykazanie, że pozwany wyraził zgodę na przelew wierzytelności, przesłanka ta determinuje bowiem istnienie po stronie powodowej czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie.

Mając na względzie, że strona powodowa nie sprostała ciężącym na niej obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenia (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo jako nieudowodnione, mając także wątpliwości co do posiadania przez powódkę legitymacji procesowej czynnej.